

ГЛАВА 1

2000 г.

Лекси Бейл изучаваше картата на щата Вашингтон, докато накрая ситните червени географски обозначения започнаха да танцуват пред уморените ѝ очи. Имаше нещо магическо в имената на местата, загатваха за пейзаж, който трудно можеше да си представи, за планини, забулени със сняг, който се спускаше чак долу до самия бряг, за дървета, толкова високи и стройни като островърхи църковни кули, за едно безкрайно безоблачно синьо небе. Тя си представяше орли, накацали по телефонните стълбове, и звезди, толкова близо, че да ги гребеш с шепи. През нощта вероятно мечки се прокрадваха през потайните участъци в гората, търсейки местата, които до неотдавна им бяха принадлежали.

Нейният нов дом.

Тя искаше да си мисли, че животът ѝ там щеше да е по-различен от този. Но наистина, как беше възможно да го вярва? На четиринайсет години може и да не знаеше много, но в едно нещо вече се бе убедила отдавна: децата, попаднали в социалната система, можеха да бъдат връщани обратно, подобно на стари бутилки от безалкохолни напитки и обувки, които ти стискат.

Точно предния ден социалната работничка по нейния случай я бе събудила рано сутринта, за да ѝ съобщи да си събира багажа. Отново.

– Имам добри новини – бе казала госпожа Уотърс.

Дори и сънena, Лекси схвана какво имаше предвид.

– Друго семейство. Това е страхотно. Благодаря ви, госпожо Уотърс.

– Не просто семейство. Твоето семейство.

– Точно така. Разбира се. Моето ново семейство. Това ще е страхотно.

Госпожа Уотърс издаде звук на раздразнение, лека въздишка, която всъщност не приличаше много на въздишка.

– Ти си силно момиче, Лекси. Вече толкова дълго време.

Лекси направи опит да се усмихне.

– Не си го слагайте на сърце, госпожо Уотърс. Знам колко е трудно човек да намира приемни семейства за по-големи деца. А семейство Рекслър беше страхотно. Ако тогава мама не се беше върнала, мисля, че този път нещата щяха да се получат.

– Ти нямаш никаква вина за случая, знаеш.

– Да – отвърна Лекси.

В добрите дни тя си позволяваше да си мисли, че хората, които я бяха върнали, си имаха собствени проблеми. В дни, когато нещата вървяха зле, а напоследък те преобладаваха, се чудеше какво ли толкова не беше наред с нея, защо беше толкова лесно да я отпратят.

– Имаш роднини, Лекси. Открих твоя стара леля. Казва се Ева Ланг. На шейсет и шест години е и живее в Порт Джордж, Вашингтон.

Лекси рязко седна в леглото.

– Какво? Мама ми казваше, че нямаме роднини.

– Майка ти е грешала. Ти имаш семейство.

Лекси бе прекарала живота си в очакване да чуе тези толкова ценни за нея думи. Нейният свят открай време беше опасен, несигурен кораб, постоянно насочен към подводни рифове. Тя бе израснала предимно сама, сред непознати хора, едно съвременно неопитомено дете, борещо се за късче хляб и внимание, без да получава никога достатъчно нито от едното, нито от другото. През повечето време бе успявала да потиска тези мисли, но когато си спомнеше – когато един от държавните психиатри я бе накарал да си спомни, – тя ясно усети глада, как постоянно е била мокра, протягайки ръчичка към майка си, която беше прекалено надрусана, за да я чуе, или прекалено изнервена, за да се интересува. Спомняше си как дни наред бе прекарвала в мръсната детска кошарка, плачейки, в очакване някой да си спомни за съществуването ѝ.

Сега гледаше втренчено през мръсния прозорец на автобуса. Служителката, отговаряща за нея, седеше на съседната седалка и четеше някакъв любовен роман.

След повече от двайсет и шест часа на път, те най-сетне приближаваха спирката ѝ. Навън едно стоманеносиво небе се бе спуснало ниско над върховете на дърветата. Дъждът броди-

раше хаотични дантели върху прозореца, замрежвайки гледката. Тук, във Вашингтон, сякаш беше друга планета: безследно изчезнали бяха опгърлените от слънцето хълмове на Южна Калифорния и сивата мрежа на задръстените от движение магистрали. Дърветата бяха толкова огромни, сякаш подхранвани със стероиди, също и планините. Всичко изглеждаше прекалено огромно и диво.

Автобусът свърна към мрачна и сива автогара и спря рязко със съскащ звук. Покрай прозореца ѝ премина облак от черен пушек, затъмнявайки паркинга за момент, след което дъждът отново рухна. Вратите на автобуса се отвориха със съскане.

– Лекси?

Тя чу гласа на госпожа Уотърс и си помисли „давай, Лекси“, но нямаше сили да помръдне. Вдигна поглед към жената, която през последните шест години бе представлявала единственото солидно присъствие в живота ѝ. Всеки път, когато някое приемно семейство се откажеше от Лекси и я връщаше като някакъв изгнил плод, госпожа Уотърс винаги беше насреща, очаквайки я с тъжната си усмивка. Не беше кой знае каква утеха, но това бе всичко, което Лекси имаше, и тя внезапно изпита страх да не загуби дори и нея.

– Ами ако не дойде? – попита Лекси.

Госпожа Уотърс протегна ръката си, изпъстрена със ситни венички и с пръсти, напомнящи за сухи съчки и едри кокалчета.

– Ще дойде.

Лекси си пое дълбоко дъх. Тя имаше сили да го направи. Разбира се, че имаше сили. За последните пет години бе живяла в седем приемни семейства и бе посещавала шест различни училища. Нямаше да има проблеми да го направи още веднъж.

Тя протегна ръка към ръката на госпожа Уотърс. Минаха една след друга по тясната пътека на автобуса, блъскайки се в седалките от двете им страни.

Вече навън, Лекси измъкна овехтелия си червен куфар, прекалено тежък за носене, тъй като беше натъпкан с единствените неща, които имаха значение за нея – книги. Тя го извлече до самия ръб на тротоара и застана там, извисяваща се на ръба на бордюра. Имаше чувството, че се е надвесила над някаква пропаст. Една погрешна стъпка и щеше да си счупи някоя кост или да върхлети стремглаво в трафика.

Госпожа Уотърс застана до Лекси и отвори чадъра си. Дъждът забарабани шумно върху обтегнатия найлон.

Останалите пътници излизаха един по един от автобуса и изчезваха.

Лекси огледа празния паркинг и изведнъж ѝ се доплака. Колко пъти досега се бе озовавала в абсолютно същата ситуация? Всеки път, когато майка ѝ изтрезняваше за момент или спираше да се друса, се връщаше за дъщеря си. *Дай ми още една възможност, кукличке. Кажй на този хубав съдия тук, че ме обичаш. Обещавам ти, че този път ще бъда по-добра... Никога повече няма да те забравя.* И всеки път Лекси чакаше.

– Вероятно е променила решението си.

– Това няма да се случи, Лекси.

– Но би могло.

– Ти имаш семейство, Лекси. – Госпожа Уотърс повтори страховитите думи и Лекси се разколеба, надеждата отново избуя.

– Семейство – тя предпазливо произнесе тази непозната дума. Усещаше я върху езика си като някакъв шоколад, който оставяше след себе си вкуса на сладост.

Един раздрънкан син форд спря пред тях и паркира. Колата беше нащърбена по бронята и цялата разядена от ръжда. Многобройните пукнатини на един от прозорците бяха залепени със скоч.

Вратата на шофьора се отвори бавно и отвътре излезе възрастна жена. Беше ниска и сивокоса, с воднисти кафяви очи и кожа, наподобяваща фасети на диамант, резултат от дългогодишно пушене. Удивителното беше, че ѝ изглеждаше позната – като някаква по-стара, набръчкана версия на майка ѝ. В този момент невъзможната дума отново се появи в съзнанието ѝ, изпълнена вече със съдържание. Семейство.

– Алекса? – изрече жената с дрезгав глас.

Лекси не можеше да събере сили да ѝ отговори. Искаше ѝ се тази жена да ѝ се усмихне или може би дори да я прегърне, но Ева Ланг само стоеше, а наподобяващото ѝ изсъхнала ябълка лице се свъси дълбоко.

– Аз съм старата ти леля. Сестра на баба ти.

– Никога не съм познавала баба си – това беше всичко, което Лекси успя да изрече в момента.

– През цялото това време си мислех, че живееш с роднините на баща ти.

– Нямам баща. Искам да кажа, не знам кой е той. И мама не знаеше.

Леля ѝ Ева въздъхна.

– Вече знам това, благодарение на госпожа Уотърс. Това ли е целият ти багаж?

Лекси усети как я залива вълната на срама.

– Да.

Госпожа Уотърс внимателно пое куфара от Лекси и го постави на задната седалка.

– Хайде, Лекси. Качвай се в колата. Леля ти иска да живееш при нея.

Да, иска, но засега.

Госпожа Уотърс сграбчи Лекси в силна прегръдка, прошепвайки в ухото ѝ:

– Не се бой.

Лекси се вкопчи в нея като удавница. В последната секунда преди нещата да станат съвсем обърквачи, тя я пусна и залитна назад. Приблужи се до раздрънканата кола и дръпна вратата, която се отвори с трясък.

Седалките бяха две, покрити с кафяв винил, с напукани шевове, от които стърчеше сива вата. Колата миришеше на смес от мента и цигари, сякаш вътре бяха изпушени един милион ментолови цигари.

Лекси седна колкото е възможно по-близо до вратата. Тя помахна на госпожа Уотърс през напукания прозорец и не откъсна поглед от нея, докато фигурата на социалната работничка не се стопи в сивата мъгла. Прокара леко връхчетата на пръстите си по студеното стъкло, сякаш това леко докосване можеше да я свърже с тази жена, която бе възможно повече да не види.

– Съжалявам да чуя, че майка ти се е поминала – изрече леля ѝ Ева след дълга и неудобна пауза. – Сега е на едно по-добро място. Това трябва да ти вдъхва утеха.

До този момент Лекси не бе успяла да намери някакъв подходящ отговор на тази реплика. Това беше съчувствие, което бе чувала от всеки непознат, предоставил ѝ подслон. Бедната Лекси, с мъртвата си майка наркоманка. Никой обаче не знае-

ше в действителност какво бе представлявал животът с майка ѝ – многобройните мъже, хероинът, повръщането, болката. Или колко ужасен се бе оказал краят. Това беше известно само на Лекси.

Тя се втрени през прозореца в околността, сред която ѝ предстоеше да живее. Беше релефно, зелено и тъмно, дори и по обед. След няколко километра една пътна табела ги приветства в резервата Порт Джордж. Навсякъде се виждаха символи на коренните американци. Фигурки на дялани косатки украсяваха фасадите на магазините. Сглобяеми къщи се издигаха върху неоградени дворове, с пръснати върху тях ръждясали коли или всякакви машинарии. В този късен августовски следобед празни стойки за фойерверки свидетелстваха за отминалия неотдавна празник, а на хълма срещу океана се строеше лъскаво казино.

Табелите ги напътстваха към парка с мобилни домове „Вожд Сийтл“. Леля ѝ Ева премина през парка и спря пред една жълто-бяла каравана с двойна ширина. Сред замрежения от дъжда въздух тя изглеждаше малко нереална и внушаваше разочарование. Пълни с увехнали петунии пластмасови сиви саксии охраняваха боядисаната във великденско синьо предна врата. На предния прозорец висяха две избелели завеси, свити през средата с жълтеникави въженца и напомнящи пясъчни часовници.

– Не е кой знае какво – рече леля ѝ Ева със смутен вид. – Взела съм я под наем от племето.

Лекси не знаеше какво да каже. Ако леля ѝ беше успяла да зърне някои от местата, където се бе налагало на Лекси да живее, тя едва ли щеше да се извинява заради тази красива каравана.

– Красиво е.

– Хайде – отвърна леля ѝ, угасяйки двигателя.

Лекси тръгна подир нея по една посипана с чакъл пътека до предната врата. Отвътре караваната беше подредена безукорно. Малка Г-образна кухня преминаваше в трапезария, с плот на жълти точки, метална маса и четири стола. Във всекидневната имаше покрито с одеяло кресло, а два сини винилови стола гледаха към телевизор, поставен върху метална стойка. Върху малка масичка имаше две снимки – едната на стара

жена с очила с рогови рамки, а другата на Елвис. Миришеше на цигари и изкуствен аромат на цветя. Почти от всяка дръжка в кухнята висяха пурпурни освежителни за въздух.

– Извинявай, ако ароматът е много силен. Миналата седмица отказах цигарите, след като научих за теб – обясни леля ѝ Ева, извървяйки се към нея. – Цигарен дим и деца не е добра комбинация, нали?

Някакво странно чувство сграбчи Лекси; напомняше на пърхаща птица и беше толкова непознато, че тя не успя веднага да разпознае емоцията, която то носеше.

Надежда.

Тази непозната жена, тази леля, бе отказала цигарите заради нея. И бе приела Лекси в момент, когато очевидно беше зле с парите. Тя се втрени в жената, изпълнена с желание да каже нещо, но не успя да изтръгне нищо от себе си. Страхуваше се, че може да развали всичко с една неуместна дума.

– По този въпрос не съм много наясно, Лекси – рече накрая леля Ева. – Двамата с Оскар, починалия ми съпруг, нямахме деца. Опитавме какво ли не, но не се получи. Така че не знам нищо за това как се отглеждат деца. Ако ще...

– Ще бъда послушна. Кълна ти се. – *Само не променяй решението си. Моля те.* – Ако ме задържиш при себе си, няма да съжаляваш.

– Ако те задържа ли? – Леля ѝ Ева облиза тънките си устни и лицето ѝ леко се свъси. – Сигурно майка ти не е давала и пет пари за теб. Не мога да кажа, че съм изненадана. Тя разби сърцето и на сестра ми.

– Биваше я да причинява болка на хората – отвърна тихо Лекси.

– Ние сме семейство – отсече Ева.

– Наистина не знам какво означава това.

Леля ѝ се усмихна, но усмивката ѝ беше тъжна и това причини болка на Лекси, напомняйки ѝ, че тя също беше очукана от живота. Животът с майка ѝ бе оставил своя отпечатък.

– Това означава, че ти оставаш тук с мен. И мисля, че е най-добре занапред да ми викаш само Ева, защото с това „лельо“ се чувствам стара. – Тя понечи да се извърне.

Лекси сграбчи тънката китка на леля си, усещайки как меката като кадифе кожа се набръчква в ръката ѝ. Направи го

несъзнателно, не трябваше да го прави, но вече беше прекалено късно.

– Какво има, Лекси?

Момичето едва успя да изтръгне от себе си двете малки думи, усещаше ги като грапави камъни в стегнатото си гърло. Но трябваше да ги изрече. Беше длъжна.

– Благодаря ти – произнесе тя, а очите ѝ шипеха от непролетите сълзи. – Няма да ти причинявам никакви грижи. Кълна ти се.

– Вероятно ще го направиш – изрече Ева и накрая се усмихна. – Ти си тийнейджър, нали така? Но всичко е наред, Лекси. Всичко е наред. Бях сама толкова дълго време. Радвам се, че си тук.

Лекси можа само да кимне. Тя също бе прекарала дълго време сама.

* * *

Джуд Фарадей не бе успяла да мигне и за секунда през нощта. Накрая, точно преди зазоряване, се отказа да опитва повече. Отметна тънката завивка, като внимаваше да не събуди спящия си съпруг, измъкна се от леглото и излезе от спалнята. Отвори внимателно френските прозорци и пристъпи навън.

В светлината на изгряващото слънце задният им двор блестеше от росата, а буйна зелена трева се стелеше чак до песъчливия, посипан със сиви камъчета плаж. Отвъд него заливът Саунд¹ представляваше серия от черни като въглища вълни, които се носеха с обагрени в оранжево от зората гребени. На срещуположния бряг се издигаше планинската верига Олимп с назъбена линия в розово и бледолилаво.

Тя obu сабото, което винаги стоеше до вратата, и отиде в градината.

Тази ивица земя беше нещо повече от нейната гордост и наслаждение. Това беше нейното светилище. Тук, приведена над богатия чернозем, тя садеше и присаждаше, разделяше и кастреше. Сред тези ниски каменни стени тя бе създала свят,

¹ Пюджит Саунд е залив по северозападния бряг на американския щат Вашингтон, пролив към Тихия океан и част от Салишко море. – Б. пр.

който олицетворяваше красотата и порядъка. Всичко, което бе засадила в тази земя, оставаше където го бе поместила, то разпращаше корени, които се забиваха дълбоко в земята. Без значение колко студена и хапеща беше зимата или колко силни бяха дъждовните урагани, любимите ѝ растения отново се съживяваха, раждайки се с всеки нов сезон.

– Станала си рано.

Тя се обърна. Съпругът ѝ стоеше на терасата, точно пред спалнята им. С късите си черни боксерки, с прекалено дългата вече сивееща руса коса, все още разрошена от съня, той изглеждаше като някакъв много секси професор по класическа история или като някоя току-що преминала зенита си рок звезда. Не беше чудно, че се бе влюбила в него още от пръв поглед преди повече от двайсет и четири години.

Джуд изрита оранжевото сабо и закричи по каменната пътека от градината към вътрешния двор.

– Не можах да мигна – призна тя.

Той я сграбчи в прегръдките си.

– Днес е първият ден на учебната година.

Точно това беше нещото, промъкнало се като крадец в съня ѝ, което бе съсипало покоя ѝ.

– Направо не мога да повярвам, че започват гимназия. Доскоро бяха в детската градина.

– Ще бъде интересно да гледаме в какво ще се превърнат през следващите четири години.

– Ще е интересно за теб – отвърна тя. – Ти си горе в ложите и гледаш играта. Аз съм долу на терена, поемам ударите. Изпитвам ужас, че нещо може да се обърка.

– Какво може да се обърка? Те са умни, любопитни, любящи деца. Спорй им във всичко.

– Какво може да се обърка? Шегуваш ли се? Там... там е опасно, Майлс. До този момент съумявахме да ги държим в безопасност, но в гимназията вече е различно.

– Ще се наложи малко да отпуснеш юздите, знаеш го.

През цялото време ѝ казваше това. Много хора ѝ даваха същия съвет, и то от години насам. Бяха я критикували, че прекалено силно опъва юздите на родителските си задължения, като контролира твърде много децата си, но тя не знаеше как да ги отпусне. От мига, в който бе взела решение да стане майка,

животът ѝ се бе превърнал в епична битка. Беше помятала три пъти, преди да забременее с близнаците. А изминалите до този момент един по един месеци, преди да ѝ закъснее менструацията, я бяха изпълвали със сива и безнадеждна депресия. И тогава бе станало чудото: тя отново бе заченала. Бременността ѝ бе протекла трудно, с проблеми, и бе принудена да прекара почти шест месеца на легло. Всеки ден, докато бе лежала в това легло, представяйки си как ще изглеждат бебетата ѝ, за нея бе представлявал война, битка на воли. Джуд бе воювала с цялото си сърце.

– Все още не – произнесе накрая тя. – Те са само на четиринайсет години.

– Джуд – каза той с въздишка. – Съвсем мъничко. Само толкова те моля. Ти проверяваш всеки ден домашните им, придружаваш ги на всичките им танци и организираш всички дейности в училище. Правиш им закуска и ги караш навсякъде, където трябва да отидат. Почистваш стаите им и переш дрехите им. Ако забравят да си изпълнят задълженията, ти ги извиняваш и ги правиш вместо тях. Те не са никакви слепи бухали. Трябва малко да се отпуснеш.

– Как така да се отпусна? Ако спра да проверявам домашните им работи, Мия изобщо ще спре да ги прави. Или може би трябва да спра да се обаждам на родителите на приятелите им, за да съм сигурна, че децата отиват там, където ми казват? Когато бях в гимназията, всеки уикенд правехме събирания и две от приятелките ми забременяха. Трябва да ги следя по-отблизо сега, повярвай ми. Има толкова много неща, които може да се объркат през следващите четири години. Трябва да бдя над тях. Мога да се отпусна едва когато отидат в колежа. Обещавам.

– Правилният колеж – подразни я той, но и двамата знаеха, че това в действителност не беше шега. Близнаците още не бяха започнали първата си година в гимназията, а Джуд вече търсеше подходящи колежи.

Тя вдигна поглед към него в очакване да я разбере. Знаеше, че той си мисли, че е прекалено отдадена на децата им, и разбираше загрижеността му, но тя беше майка и не знаеше как да се отнася със спокойствие към този факт. Не можеше да понесе мисълта, че децата ѝ можеха да израснат като нея, без да са обградени с любов.

– Ти нямаш нищо общо с нея, Джуд – продума тихо той и тя го обичаше за тези думи. Отново се облегна на него, двамата гледаха към хоризонта как денят се развиделява, докато накрая Майлс каза: – Добре, трябва вече да тръгвам. Имам операция в десет.

Тя го целуна силно, след това го последва в къщата. Взе един бърз душ, подсуши дългата си до раменете руса коса, сложи си лек грим и облече едни избелели дънки и кашмирен пуловер с висока яка. Отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади две малки пакетчета, по едно за всяко дете. Взе ги със себе си и излезе от стаята, като закрачи през широкия покрит с плочки коридор. Сутрешното слънце нахлуваше през високите от пода до тавана прозорци в къщата, изградена основно от стъкло, камък и екзотична дървесина, изпълвайки я със сияние. На главния етаж, където и да се спреше погледът на човек, всяко кътче се открояваше с красотата си. Джуд бе прекарала четири години в енергични дебати с архитекти и дизайнери в желанието си да направи този дом нещо изключително и резултатът беше налице: всичките ѝ мечти се бяха осъществили.

Горният етаж бе друга история. Това беше царството на децата, в горната част на една вита стълба от камък и мед. Едно огромно помещение, обзаведено с телевизор с голям екран и маса за билиард, доминираше в източната част на къщата. Освен това имаше и две големи спални, всяка от тях със собствена баня и тоалетна.

Тя почука леко на стаята на Мия и влезе вътре.

Както очакваше, откри четиринайсетгодишната си дъщеря просната върху одеялата в леглото си с балдахин, потънала в дълбок сън. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, подобно на шрапнели от някаква митична експлозия, разпръснала всичко наоколо. Мия полагаше огромни усилия да открие самоличността си, като всеки нов опит изискваше радикална смяна на дрехите.

Джуд приседна на ръба на леглото и погали меката руса коса, стелеща се по бузата на дъщеря ѝ. За миг сякаш времето се върна назад; внезапно тя отново беше млада майка, взираща се в детето си с херувимска красота, с руса царевична коса и сладка като мед усмивка, която бе следвала навред

братчето си близък като негова сянка. Бяха като кученца, прескачайки се едно друго в своите бурни игри, бърбейки нонстоп на потайния си език, смеейки се, скачайки от дивана. Още от самото начало Зак беше водачът на този дует. Той бе проговорил пръв и говореше най-често. Мия не бе отронила и една дума, дори и след четвъртия си рожден ден. Не беше имала нужда; брат ѝ я заместваше в това отношение. Както тогава, така и сега.

Мия се претърколи сънливо и отвори очи, примигвайки бавно. Бледото ѝ сърцевидно лице с чудесната си костна структура – наследена от баща ѝ – представляваше бойно поле с победител акнето, което нищо до този момент не бе успяло да надвие. Многоцветни гумени ленти опасваха брекетите на зъбите ѝ.

– Hola, madre¹.

– Това е първият ви ден в гимназията.

Мия направи гримаса.

– Застреляй ме. Наистина.

– Ще е по-добре, отколкото в основното училище. Ще видиш.

– Само ме успокояваш. Не може ли ти да ме обучаваш вкъщи?

– Спомняш ли си в шести клас? Когато се опитах да ти помогна с домашната работа по математика?

– Беше пълна катастрофа – отвърна мрачно Мия. – Сега обаче резултатът може да е по-добър. Не бих побесняла както тогава.

Джуд разроши меката коса на дъщеря си.

– Не можеш да се скриеш от живота, мъниче.

– Не искам да се крия от живота, а само от гимназията. Това е все едно да плувам редом с акули, мамо. Честно ти казвам. Човек може да загуби крак.

Джуд не можа да сдържи усмивката си.

– Виждаш ли? Имаш голямо чувство за хумор.

– Така казват, когато се опитват да вдигнат самочувствието на някое грозно момиче. Благодаря ти. А и на кого му пука? Не че имам някакви приятели.

– Напротив, имаш приятели.

– Нямам. Зак има приятели, които се опитват да бъдат уч-

¹ Здравей, майко (исп.). – Б. пр.

тиви към неговата сестра, която е пълна загубенячка. Не е едно и също.

В продължение на години Джуд бе правила всичко по силите си, за да направи децата си щастливи, но това беше единствената битка, която тя не можеше да спечели. Ролята на срамежлива сестра близък на най-популярното момче в училище не беше никак лесна.

– Имам подарък за теб.

– Наистина ли? – Мия рязко седна в леглото. – Какъв?

– Отвори го. – Джуд ѝ подаде малкия пакет.

Мия бързо разкъса опаковката. Вътре имаше малък дневник с корици от розова кожа, с блестяща месингова ключалка.

– Имах такъв, когато бях на твоите години, и си записвах всичко, което ми се случваше. Може да помогне, като си водиш дневник. И аз бях срамежлива.

– Но си била красива.

– И ти си красива, Мия. Искан ми се да можеше да го видиш.

– Да, сигурно. Шини и пъпки, ето това е цялата ми красота.

– Просто бъди отворена към хората, става ли, Мия? Това е ново училище, нови възможности, нали разбираш?

– Мамо, ходя на училище със същите деца от детската градина. Не мисля, че някакво ново отношение може да помогне. Освен това аз се опитах да бъда отворена... нали си спомняш, с Хейли.

– Това беше преди повече от година, Мия. Не е хубаво да се фокусираш върху лошите неща, които са ти се случили. Днес е първият ти ден в гимназията. Едно ново начало.

– Окей. – Мия се опита да се усмихне игриво.

– Добре. А сега се измъквай от леглото. Искан днес да отидем рано на училище, за да мога да ти помогна да откриеш къде е шкафчето ти и да те придружа до класната стая за първия час. По геометрия ще ти преподава господин Дейвис и искам да му обясня колко добре се справи с последните си изпити.

– Няма да ме водиш никъде. И сама мога да си намеря шкафчето.

С разума си Джуд осъзнаваше правотата на Мия, но още не беше готова да се откаже. Все още не. Прекалено много неща можеха да се объркат. Мия беше крехка, прекалено ранима.

Ами ако някой ѝ се подиграеше? Майката бе длъжна да брани децата си, без значение дали те го желяеха, или не.

Тя се изправи.

– Ще бъда направо невидима. Ще видиш. Никой даже няма и да разбере, че съм там.

Мия простена.